

Miljøministerens besvarelse af spm. 2 vedrørende forslag til folketingsbeslutning om afvikling af udsætning af opdrættede fugle til jagt (skydefugle) (B 34), stillet af Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg.

Spørgsmål nr. 2:

Hvor stor en andel af de udsatte skydefugle vil dø af sult hvis de ikke fodres?

Svar:

"Skydefugle" er betegnelsen for fugle, der udsættes umiddelbart før en jagt, oftest samme dag som der skal drives jagt på dem. I Danmark er der fastsat bestemmelser i jagtlovgivningen om, at udsætning af fasaner, agerhøns og gråænder skal ske mindst én måned før artens jagttid begynder. Det er således ikke lovligt at udsætte skydefugle til jagt i Danmark, og i praksis sker udsætningen ofte 2 måneder før starten på jagsæsonen.

Der findes ikke tal, der kan lægges til grund for en vurdering af, hvilken andel af de udsatte danske fugle der ville dø af sult, hvis man undlod at fodre. Udenlandske undersøgelser har i nogle tilfælde vist, at en stor andel af bl.a. udsatte agerhøns sultede ihjel, men disse tal dækker udsætninger, der foretages under helt andre omstændigheder end i Danmark. Andre udenlandske undersøgelser er udført om efteråret eller foråret, det vil sige på årstider, hvor føden er betydeligt mere knap end om sommeren, hvor de danske udsætninger sker. Disse undersøgelser har været lagt til grund for en stor del af debatten i Danmark, uden at det kan siges, i hvilken udstrækning de er repræsentative for forholdene her i landet.

Hvis man helt undlod at tilbyde foder, også i perioden lige efter udsætning, må det vurderes, at en betydelig andel af fuglene ville omkomme. Selvom fuglene har en meget god sundhedstilstand ved udsætningen vil de skulle vænne sig til både selv at søge føde og beskytte sig imod rovdyr og rovfugle. For fasaners vedkommende ville langt de fleste fugle hurtigt sprede sig fra udsætningspladserne, og under danske forhold ville en stor – måske den største - andel givetvis blive taget af rovdyr, inden sult kunne gøre sig gældende.

Dødeligheden for udsatte fugle må dog vurderes på baggrund af, at disse arter også har en meget stor dødelighed under naturlige omstændigheder. Fasaner og gråænder producerer meget store kuld, så en overlevelse på blot 10-20 % af ungerne er tilstrækkelig til at erstatte de voksne fugle, der dør. Dermed vil 80-90 % af ungfuglene i de fritlevende bestande dø i løbet af det første leveår. Dette skal ses i sammenhæng med, at den væsentligste forskel mellem fritlevende og udsatte fugle er, at i naturen omkommer en meget stor del af fuglene i de første uger efter klækningen, hvor opdrættede fugle holdes i volierer og har en meget lavere dødelighed. De talmæssigt vigtigste dødsårsager vil også for de fritlevende fugle være sult, efterstræbelse af rovdyr, og senere på sæsonen jagt. Så selvom det må forventes, at en stor andel af de udsatte fugle ville omkomme, hvis fodring ikke fandt sted efter udsætningen, ville denne andel næppe være væsentligt højere end i naturen i øvrigt.